

Tompa Anna

Táborzáró beszéd

Táborzáró beszédemet Wass Albert szavaival kezdem:

...végzem, amit végezni kell, amit végezni jó és illő, mert a bennem lévő nyugalomérzés igazolja, hogy helyes úton járok. Szeretném, ha hitem akkorára növekedhetnék, mint egy mustármagocska, hogy hegyeket mozdíthassak vele...

És, ha hegyeket nem is mozdíthatnék, akkor is belevágnék újra e csodálatos munkába. Hiszem, hogy nem volt hiábavaló e munkával eltelt húsz esztendő, és nem lesz hiábavaló a munka, amit tovább folytatnak gyermekeink, társaink és mindazok, akiknek fontos, hogy megtartsuk nyelvünket, kultúránkat. Hiszen „egy vérből valók vagyunk”.

Most pedig köszönetet mondok, elsősorban Istennek, hogy álmot adott és hozzá erőt, kitartást, türelmet. A sok-sok szeretetet, amit e húsz esztendő alatt kaptam és adhattam.

Köszönetet mondok mindazoknak, akik mertek velem álmodni, akik mellém álltak, azoknak, akik egy kövecskét, egy téglát raktak e vár felépítéséhez, hogy e védővár falai közt őrizhessük kincsünket, a ránk hagyottat.

Köszönöm azoknak a felnőtteknek, akik lelkesedésükkel, szakértelmükkel, idejükkel segítettek odaadóan a tábor mottójának megvalósulását: „*Magyar vagyok, s e kincset őriznem kell!*” Köszönöm, hogy ezt a kincset sokféleképpen tudtuk őrizni szellemi, lelki és testi táplálékkal.

Az idej tábor csapatának külön köszönet jár mind a magam, mind az Őrszavak vezetősége részéről. Kezdem a testi táplálék gondozóival: a konyhások, Fehér Anikó, Szabó György, Tóth Attila, Szabó Tibor vezetésével sok jellegzetesen magyar étellel, naponta friss házi kenyérrel, süteményekkel kényeztettek minket. Külön köszönet Farkas Árpádnak és Nemes Péternek, mint tábori díszleteseknek, akik a régen használt festőecsetet újra kézbe véve lovat, várat, harcos vitézeket varázsoltak. A technika és a média felelőseinek: Lőrincz Lázárnak és Feldőtő Sándornak, akik, hogy a tábor a lehető legjobban működhessen, megoldást találtak a sok technikai problémára.

A szülők, kisegítők, Antal Magdi, Kloiber Monika, Köllő Zsóka, Salat Tünde, Turi Ágnes állták a sarat minden háttérmunkában, legyen szó takarításról, terítésről, vagy éppen szép táncszoknya varrásról. Köszönjük Juhász Editnek, hogy szaktudásával, figyelemmel, tapintattal óvta, ápolta a tábor apraját-nagyját!

Természetesen nagyon hálásak vagyunk az oktatóinknak, régieknek és újaknak, akik nagy-nagy türelemmel adták tudásuk legjavát, oktattak, tanítottak, játszva, énekelve csöpögtették a gyermekek lelkébe, fejébe magyar nyelvünk, történelmünk kincseit.

Első bukdácsoló lépéseinkben Fehér Miklós Budapestről jött segítségünkre, tanította, formálta a tábor gyerekkorát, majd átadta a stafétabotot a csíkszeredai Császár családnak, Sándornak és Bogács Nórának, akik a kamaszkorból vezetik tovább a tábort.

Palcsó Attila felvidéki lelkész immár tíz éve lépett közénk, hozva az Igét és az erőt, s véle minden tudását: legyen az igehirdetése mondván énekelve, és mint a tábor krónikása évek óta neki köszönhetjük emlékeink megőrzését képben, filmben, interjúkban.

Tóth Ildikó, a tábor ovónénije, nyelvőrözője, mesemondója hosszú évek óta velünk van, "jóban-rosszban" társunk. Ő a táborcsapat egyik alaptagja, reméljük, még sok éven át részese lesz munkánknak. Tóth Ildikó, Feldőtő Emese az apróbbakat, Salat Réka a nagyobbacsákat oktatta, irányította.

Kántor Julianna, három évvel ezelőtt mint ösztöndíjas jött Budapestről közénk, megszerettük, megszeretett és azóta velünk van. A miénk lett, övéi lettünk. Hogy csapatunk bővüljön, erősödjön, nagy örömünkre kézen fogta és közénk hozta Fényes Gábort.

És végül, de egyáltalán nem utolsó sorban, köszönjük az ifjúsági vezetőnk, Császár Szabolcs türelmes és játékos tánctanítását, egyes programszervezéseit.

Közben nőnek a gyerekek. Kiscsoportosból kamasz, majd érett ifjú lesz. Példa erre Bihari Bíborka, aki a kezdettől fogva velünk volt. Az idén már ifi vezetőként jött közénk mindnyájunk örömére.

Köszönöm továbbá Tompa Andreának, aki szintén a tábor „gyerekkorától” velünk tart, mint a tábor gazdasági felelőse.

Végezetül nagy köszönetet mondok Tompa Orsolyának, aki nyomomba lépett, és két apró gyereke mellett vállalta és végzi fáradhatatlanul a szervezés oroszlánrészét, a logisztikát, a beszerzést, a konyha irányítását.

Befejezésül köszönetet mondok Bihari Szabolcsnak, aki első perctől fogva lelkén viselte a tábor létezését, mindenben segítségünkre sietve tette, teszi dolgát mellettünk, értünk, gyermekinkért.

Felsorolt köszöneteimet annak tudatában mondtam el, hogy az eddig elvégzett munka nem megy veszendőbe, mert van, aki tovább vigye a tábor zászlaját.

Most pedig hadd mondjam el: igazán jó volt az idén is együtt táborozni veletek. Remélem, jövőre újra találkozunk!

Visszavárunk mindenkit 2017-ben is!

Hälleberga, 2016 augusztus 14.